

Kjøbenhavns Commune. Det er naturligtvis ikke for at nægte Communen som saadan Noget, som den ifølge det allerede givne Tilfagn kunde have Godt af, men det er for at give Communalbestyrelsen den fornødne Spore (Hør!), til engang at bringe denne Sag i Rigtighed, at jeg fremkommer med, hvad jeg nu har givet mig den Frihed at fremføre.

H. P. Hansen: Den Fjerdom, som det ærede Medlem nylig gjorde opmærksom paa, er dog maaskee ikke i den Grad tilstede, som han troede, naar Communalbestyrelsen skal foretage saadanne Anlæg som dem, hvorom her er Tale. Jeg maa nemlig tillade mig at gøre opmærksom paa, at det, naar Communalbestyrelsen skal tage Beslutning om saadanne Anlægs Udførelse, altid er af Bigtighed at kjende Størrelsen af de Udgifter, som udfordres dertil, og det er med Hensyn til Beregningen af Tolden af de Gjenstande, som skulle bruges, ikke altid saa let at udfinde, og der vil altid blive en Uvisshed tilstede i Beregningen, som vil gøre det vanskeligt for Communalbestyrelsen at kunne contrahere om saadanne Anlægs Udførelse. Dette er vistnok en af de Grunde, som væsentligt maae tages i Betragtning, naar man paataaenker saadanne Foretagender, og hvorfor man henvender sig til Regjeringen om, at en Begunstigelse med Hensyn til Told-Udgifterne maa finde Sted. Derfor skete det ogsaa, da der i Måret 1825 var Tale om Gasanlæg for Kjøbenhavn, at denne Begunstigelse blev tilstaaet, ikke Kjøbenhavns Commune, men den private Entrepreneur, det Compagnie, som skulde contrahere med Communen om dette Anlæg; men da dette ikke kom til Udførelse, bortfaldt Resolutionen, hvorved denne Begunstigelse var tilstaaet Vedkommende, af sig selv, og det var først i 1845, da Communen paany optog Sagen, at man atter henvendte sig til Regjeringen for at erholde denne Begunstigelse. Hvorvidt der nu kan være Anledning for Staten til at tilstaae Communen en sliq Begunstigelse, det skal jeg gjerne indrømme er et Spørgsmaal, hvorom der kan være meget forskellige Meninge. Jeg erkjender fuldkommen, hvilket ogsaa

af den høitagede Finansminister er bemærket, at det er meget misligt, overalt hvor der er Tale om saadanne Undtagelser fra den almindelige Lovgivning og navnlig fra Toldlovgivningen, at indrømme saadanne Begunstigelser; men jeg kan dog ikke nægte, at paa den anden Side forekommer det mig, at saadanne Foretagender fra Communernes Side i det Almindeliges Interesse turde dog have noget Krav paa den Opmuntring fra Lovgivningens Side, som kunde bidrage til at fremme dem, idet dog Manges om ikke Velvære saa dog Velbestående derved vil befordres i Communen. Jeg troer derfor, at naar man betragter Sagen fra dette Synspunkt, vil der vel være nogen Anledning for Lovgivningen til at tilstaae denne Begunstigelse med Hensyn til saadanne Foretagender af en større Natur. Forsaavidt nu Kjøbenhavn specielt er bleven nævnt ved dette Lovforslag, saa har den ærede sidste Taler gjort opmærksom paa, at der var ingen Anledning til at udstrække den Begunstigelse, som Kjøbenhavn har erholdt ved Resolutionen af 1845, til ogsaa at gjælde i det større Omfang, som Tilfældet vilde blive, naar Loven vedtoges, og han har anket over den Længsommelighed, hvormed denne Sag er fremmet fra Communens Side. Jeg skal naturligtvis ikke her tage Communalbestyrelsen i Forsvar; det er en vanskelig Sag, naar man selv er Medlem af en Bestyrelse, at ville paatage sig et saadant Hverv; det er Noget, man maa overlade til dem, som staae udenfor, at afgjøre, hvorvidt en saadan Anse kan være begrundet eller ikke. Kun turde det maaskee være mig tilladt, forsaavidt den nævnte ærede Taler har anseet en stor Hurtighed for her at være nødvendig i denne Sag, at gjøre opmærksom paa, at han selv igaar meente, at det ikke altid var saa godt, at man gik med Damp, og maaskee kunde det ogsaa have sine gode Sider, at Communalbestyrelsen i denne Sag har taget alle herhenhørende Forhold under behørig Overveielse, men, som sagt, jeg skal ikke indlade mig paa her at ville føre noget videre Forsvar for Communalbestyrelsen i denne Sag.